

פרשת ויקרא

מה בפרשה: סיכום מתומצת של פרשת השבוע

פרשתנו עוסקת כולה בדיני הקרבנות שמקריבים במשכן ובבית המקדש: העולה • המנחה • השלמים • חטאת ואשם

"ויקרא אל משה, וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר" - משה מצווה עתה על עבודת הקרבנות.

ישנם כמה סוגי קרבנות, ובהם עצמם חילוקים בין האחד לשני. תחילה לומד משה על קרבן ה'עולה' - הנקרא כך על-שם עלייתו כולו לה'.

המביא קרבן זה, מן הבקר, כך יהיה סדר הקרבנות; אם הביאו בכדי לכפר על חטאיו, צריך הוא לסמוך את ידיו על ראש הקרבן - "ונרצה לו לכפר עליו" (אך אם קרבן נדבה הוא מביא אין צריך לסמוך את ידיו עליו). אחר שנשחט הקרבן זורקים הכהנים - "בני אהרן" - את הדם על סביבות המזבח ואת נתחי הבקר הם מניחים על העצים הבווערים עליו. את הקרביים והכרעיים רוחצים במים, ואף הם עולים על המזבח - "עולה אשה ריח ניחוח לה'".

אולם אם מן הצאן קרבנו (כבש, עז וכדומה) הרי הוא נשחט על צידו הצפוני של המזבח, דמו מוזה על סביבותיו והוא כולו עולה לקרבן עולה לה'. ואם מן העוף (תורים או בני יונה) קרבנו, הרי הוא נמלק על-ידי הכהן השופך מדמו על המזבח ומקריבו עליו.

"ונפש כי תקריב קרבן מנחה" - פת של סולת או מאפה תנור, עליה שופך הכהן שמן, נותן עליה לבונה ולוקח "מלא קומצו" (כפי הכמות שמכילה ידו כשקומצה) ומקריבה על המזבח, והנותר נאכל על-ידי הכהנים. כל סוג מנחה ותקרובתה המיוחדת לה, כמבואר בפרשה, אלא שהתנאי הכללי הוא: "וכל קרבן מנחתך במלח תמלח". כלל זה החל אף על הקרבנות: "על כל קרבנך תקריב מלח".

קרבן שלמים - שהוא קרבן נדבה - מתחלקים בו: המזבח ; הכהנים ובעלי הקרבן. אם מן הבקר או מן הצאן, הרי הוא נשחט בפתח אהל-מועד, ואימוריו (חלקיו הפנימיים) קרבים על גבי המזבח את השוק והחזה אוכלים הכהנים ובשאר יכול להנות כל אדם "זר" טהור).

עתה מצווה הקב"ה את משה אודות קרבן החטאת שחילוקים רבים לו: אם הכהן הגדול טועה ומורה שם דבר טעות, וזה עשה כדבריו, הרי הכהן חייב להביא פר חטאת (וקרבן זה נקרא בשם "פר כהן-משיח"). הוא סומך את ידיו על הפר וזה נשחט ומדמו מזים שבע פעמים לפני הפרוכת המבדילה בין 'קודש' ל'קודש הקודשים' ועל קרנות מזבח הקטורת. את אבריו הפנימיים של הפר מקריבים על המזבח ושאר נשרף מחוץ למחנה (במקום בו שופכים את דשן המזבח).

אם טעו הסנהדרין והורו באחת ממצות התורה שלא כדין ועשו הקהל כדבריהם, עליהם להקריב פר כקרבן (ונקרא בשם: "פר העלם דבר") עליו סומכים ידיהם כל זקני העדה, ודיני הקרבנות כדיני פר הכהן.

נשיא שחטא בשגגה ולאחר מכן נודע לו שחטא - "והביא את קרבנו שעיר עזים זכר תמים" המשמש כקרבן חטאת. הנשיא סומך ידיו על קרבנו ולאחר שחיטתו מקריבים את חלבו על המזבח - "ונסלח לו".

אדם שחטא בשוגג, עליו להביא שעירת עזים לחטאת (או כבשה) - "ונסלח לו".

פרשת ויקרא

אם שכח אדם את שבועתו והפר אותה, או שלא ידע שהוא טמא ואכל קודשים, עליו להביא קרבן אשם ככל אשר תשיג ידו: אם שעירת עזים ואם שני תורים או שני בני-יונה (ואם גם זאת אינו יכול להביא יקריב מנחת סולת) ובכך יסלח לו.

בקרבן אשם חייב גם אדם שמעל בהקדש, אלא שכאן עליו לשלם גם את מחירו של החפץ בו השתמש בתוספת חומש (חמישית מהסכום).

מסתפק האדם אם עבר על איסור או לא - יביא קרבן אשם, "איל תמים" - ונסלח לו.

כן המועל בכספי חברו ונשבע, לשקר, שלא מעל ופטרוהו בית הדין, ואחר זמן החליט לחזור בתשובה ולהחזיר את התשלום - יביא קרבן אשם לה' ולחברו ייתן את סכום הקרן שגנב, בתוספת קנס של חומש - וכיפר עליו הכהן לפני ה' ונסלח לו".

מקור: maale-adumim.com